

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **M.G., M.W., P.K.**,
uniewinnionych od zarzutu popełnienia czynów z art. 212 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 czerwca 2023 r.
wniosku obrońcy oskarżonych
o zasądzenie od oskarżycielki prywatnej A.W. kosztów pomocy prawnej
poniesionych przez oskarżonych w związku z ustanowieniem obrońcy w
postępowaniu kasacyjnym, który sporządził odpowiedź na kasację,
na podstawie art. 626 § 2 k.p.k., § 11 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 15 ust. 2
rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie
opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800),

p o s t a n o w i ł:

**zasądzić od oskarżycielki prywatnej A.W na rzecz M.G., M.W.
oraz P.K. kwoty po 720 (siedemset dwadzieścia) zł, tytułem
zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Reprezentujący M.G, M.W. oraz P.K. adw. P.K.1, złożył odpowiedź na kasację pełnomocnika oskarżycielki prywatnej. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2023 r. wydanym na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. oddalił środek zaskarżenia jako oczywiście bezzasadny. W konsekwencji obrońca wniósł o zasądzenie na rzecz swoich mocodawców kosztów obrony w postępowaniu

kasacyjnym, przedkładając stosowną dokumentację (faktury VAT oraz dowody wpłat - k. 63-65v).

Zgodnie z art. 632 pkt 1 k.p.k. w razie uniewinnienia oskarżonego w sprawach z oskarżenia prywatnego koszty procesu ponosi oskarżyciel prywatny. Do tych kosztów, stosownie do treści art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., zaliczają się uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy. W niniejszym postępowaniu każde z trojga oskarżonych ustanowiło obrońcę reprezentującego ich między innymi także na etapie postępowania kasacyjnego. Każde z nich poniosło wydatki związane z ustanowieniem obrońcy, który sporządził i złożył w ich imieniu odpowiedź na kasację. W związku z powyższym niewątpliwie przysługuje każdemu z nich zwrot wydatków. W sytuacji, w której o przedmiotowych kosztach nie rozstrzygnięto w orzeczeniu kończącym postępowanie kasacyjne, należało wydać orzeczenie uzupełniające. Odnosząc się jednak do wysokości żądanej kwoty zauważyć wypada, że choć co do zasady sąd orzekający w tym przedmiocie nie jest władny ingerować w treść umowy pomiędzy obrońcą a klientem, to jednak zasądzając koszty od drugiej strony zobligowany jest do respektowania treści obowiązujących przepisów regulujących zasady opłat za czynności adwokackie. Mając na uwadze te regulacje nie można było podzielić stanowiska obrońcy, zgodnie z którym żądana kwota oscylować powinna w granicach przewidzianych a § 15 ust. 3 w zw. z § 11 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Rację ma obrońca, że wobec braku stosownego unormowania w zakresie odpowiedzi na kasację, w orzecznictwie prezentowany jest pogląd, zgodnie z którym złożenie tego pisma procesowego stanowi czynność zbliżoną do samej kasacji (tak np. postanowienie SN z dnia 24 października 2013 r., III KK 316/13). Uzasadnia to zastosowanie stawki wynagrodzenia odpowiadającej tej, która przysługuje za sporządzenie i wniesienie kasacji. Stawka ta różnicowana jest według kryterium sądu orzekającego w pierwszej instancji. Tym sądem w niniejszej sprawie był sąd rejonowy, wobec czego zastosowanie znajdzie pkt 1 § 11 ust. 3, a nie 2 jak wskazał autor wniosku. Zgodnie z tym przepisem minimalną stawkę przysługującą za sporządzenie odpowiedzi na kasację określić należało w kwocie 720 zł. Nie zasługiwało na akceptację również twierdzenie, by

stosowną *in casu* regulacją był § 15 ust. 3 powyższego rozporządzenia, określający wysokość opłaty stanowiącej podstawę do zasądzenia kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich na kwotę przewyższającą stawkę minimalną limitując jej górną granicę do sześciokrotności tej stawki. Zauważyć bowiem wypada, że przepis powyższy odnosi się do spraw „wymagających przeprowadzenia rozprawy”, do których niniejsza sprawa, rozpoznana wszak na posiedzeniu bez udziału stron, się nie zalicza. W konsekwencji adekwatną regulacją, określającą wysokość opłaty w sprawach „niewymagających przeprowadzenia rozprawy”, będzie § 15 ust. 2. Przepis ten stanowi, że opłata ta równa jest stawce minimalnej. Mając na uwadze powyższe ustawowe limity, koniecznym okazała się modyfikacja żądanych kwot przysługujących od oskarżycielki prywatnej w ramach kosztów związanych ze złożeniem odpowiedzi na kasację, które w konsekwencji zasądzone zostały w wysokościach określonych na wstępie.

D. P.

[ał]

[as]